

Però si està més bo un entrepà amb pernil, tomata i oli de la terra, i és més barat...! Com és possible que, cada cap de setmana, centenars de persones facen cua idins d'un automòbil! per a engolir l'hamburguesa d'una multinacional? Sí, sí, vosté em dirà que pot menjar allò que li ve en gana, d'acord, i que la seua salut alimentària és de la «seua» exclusiva propietat. Perfecte. També pot adduir: «És que als xiquets els fa novetat». Val, però aqueixa ja no és la «seua» salut, sinó la dels seus fills. Però, val, són els «seus» fills. No serà ara, la meua discreta persona, l'arrabassadora del seu intransferible dret a fer més gloriosa i rica encara qualsevol multinacional del fast-food, ni interferiré en la degradació física de la seua progènie. Insistesc, però: si està més bo un entrepà amb pernil, tomata i oli de la terra, i és més barat...! Qualsevol bar del cantó de sa casa li farà un entrepà més saborós i més ben guarnit que qualsevol hamburguesa. Al seu gust. M'espanta observar la mateixa postal cada setmana que vaig al cinema: com si d'autèntics galàpags es tractès, contemple a l'eixida del cinema la llarga filera de famílies embotides en la seua tortuga motorizadada, avançant per un carril estretíssim cap al puesto de venda d'hamburgueses fabricades a una velocitat absolutament vertiginosa. Imagine que l'acomidament serà: «Su hamburguesa, gracias». Em sent trist. Pense en les meravelloses truites, en el polpet, el bon vi cassolà, en les magnifiques amanides que ens podem fer a les nostres comarques..., en allò que s'ha etiquetat com a «dieta mediterrània», que naturalment és molt més que una dieta: és cultura i és consciència. Si fos bisbe diria que aqueixes hamburgueses les barreja el dimoni. Si fos polític, faria controls d'«hamgurguesització» en carretera, com els de l'alcohol. Però, humil ciutadà i hedonista, cride: però si està més bo un entrepà amb pernil, tomata i oli de la terra, i és més barat...!